

klaget. Vurderingsraadet begrundede Ansættelsen med de mest udtømmende Oplysninger og følte sig overbevist om, at den paagældende Ejendom ikke paa nogen som helst Maade kunde siges at være sat for højt i Forhold til Kommunens øvrige Ejendomme. Desuagtet tillader dette Overskyldraad sig at ned sætte Ejendommens Værdi paa Køberens Foranstaltning med 4,000 Kr. fra det, som Vurderingsraadet havde sat den til. Men nu vil jeg nok spørge, om de Herrer tro, at et Overskyldraad, som maaske træffer sin Afgørelse her i København — saa vidt mig bekendt har det ikke undersøgt den paagældende Ejendom — skulde have bedre Forstaaelse af den paagældende Ejendom end de stedkendte Mænd, bistaaede af Vurderingsformanden, der ogsaa var personlig kendt med den omtalte Ejendom? Det forekommer mig uheldigt, hvis vi med det her foreslaaede Overskatteraad skulde risikere, at der fremkommer Afgørelser paa lignende Vis som ved Overskyldraadet, hvorved man — det skal man huske — vil faa et forkert Grundlag, hvis Indflydelse rækker langt videre end til, at den paagældende Ejendom bliver ansat til en lavere Værdi. Den vedkommende Ejer slipper nemlig derved ikke blot med en mindre Ejendomsskyldskat, men ogsaa med en mindre Formueskat og i nogen Grad med en mindre Indkomstskat. Det vil sige, at han faar en Fordel paa de øvrige Skatteyderes Bekostning. Hvis man skal risikere den Slags Afgørelser af Overskatteraadet, trufne i Kraft af teoretiske Betragtninger, eller hvad der nu kan være vejledende, og stik imod praktiske Mænds Afgørelser, vil jeg meget advare mod at skabe et saadant fælles Overskatteraad.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, der ere faldne fra forskellige ærede Medlemmer. Den ærede Ordfører for Flertallet (Jørgen Jensen) sagde om denne Skattereform, at naar man mente, at man kunde skabe Balance alene ved Hjælp af Indkomst- og Formueskat, skulde man meget højt op og vilde sikkert blive skuffet. Men jeg har det bestemte Indtryk af hele Stillingen, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at vi, uden at gaa til den stærkt forøgede Forbrugsbeskatning, meget vel ere i Stand til at bringe Balance til Stede, thi jeg erkender, at der selvfølgelig maa være Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter. Men saa siger den ærede Ordfører for Regeringspartiet om denne Skattereform som Helhed, at den tager

Indtægterne paa en saa lempelig Maade som muligt. Jeg synes, at det ærede Medlem har et underligt Begreb om, hvad der er en lempelig Maade, naar det erindres, at man her forlods paalægger de fattige i Samfundet de 90 pCt. af Halvdelen af den samlede Byrde.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der var Ordfører for Højre, har den forunderlige Egenskab — foruden forskellige andre Egenskaber, som have været omtalte —, at han bruger Talens Kunst til at skjule Tanken. Det var ogsaa det, han gjorde i hele sit Foredrag, som i Virkeligheden, hvis det var muligt at finde ind til Kærnen i det, skulde være et Forsøg paa at bevise Fortræffeligheden af den indirekte Beskatning og det farlige ved at gaa videre ad den direkte Beskatnings Vej. Men netop dette, at han — om jeg maa bruge et saadant Udtryk uden at fornærme det ærede Medlem — i den Grad maatte være eller svøbe sine Tanker ind, saa at det var vanskeligt at finde dem, var, forekommer det mig, det bedste Bevis for, at det ikke er muligt at finde et virkelig reelt og sagligt Forsvar for en Beskatningspolitik, hvor man skal tage saa meget som muligt i Forbrugsafgifter af fattige Mennesker, af Smaakaarsfolk i dette Land, og saa lidt som muligt af de rige og velhavende. Thi det er Realiteten i hele Sagen, at naar man gaar saa vidt, som det overhovedet er gørligt ad den direkte Beskatnings Vej, og ganske særlig udvikler det fortrinlige Princip, der indeholdes i Forslaget om Indkomst- og Formuebeskatningen, bliver det de velhavende i dette Samfund, de, der have Raad, og de, der ogsaa have Pligt dertil, som komme til at betale den store Del. Men gaar man den anden Vej, bliver det de fattige, som blive plyndrede langt haardere, end Tilfældet hidtil har været.

Saa sagde det ærede Medlem en interessant Ting, henvendt til Regeringspartiets Ordfører: De Partier, som i øvrigt ville det samme, bør ikke optræde udfordrende overfor hinanden. Ja, de Partier, der ville det samme, maa antageligt være Regeringspartiet og Højre, og her fik vi altsaa det ærede Medlems Attest for, at de ville det samme, som Højre vil. Nu skulde ikke alene Forhandlingerne, men især Behandlingen af disse Sager vise, i hvor vid Udstrækning det ærede Medlem har Ret, om det virkelig er saaledes, at Venstre vil fortsætte med i væsentlig Grad at gaa Højres Vej. De gjorde det, da de stod